

EGLUTE

1963

RUGSĖJIS

Nr. 7

eglutė

vaikų laikraštėlis

TURINYS

	psl.
Puputis šeštadieninėj — Linutė	3
Algis ir Jūratė — Jonas Minelga	5
Pasikalbėjime — Juozas Kojelis	6
Aš mergaitė — Stasys Džiugas	7
Vaiduokliai — Danutė Bindokienė ..	8
Sofijos nelaimės — Contesse de Secur	12
Rūta ir Vytenis — Birutė Vindašienė	15
Ar ir tu buvai "Eglutės" šventėj?	16
Antanukas keliauja — A. Bendorius ..	18
"Eglutės" šventė — Linutė	20
Dėdžių viešnagė — Balė Vaivorytė	22
Patarlės ir aforizmai	24
Ar žinai... ..	25
Truputį pagalvok	26
Šasiuvinio galvosūkis	27
Linksmiau	28
Mūsų kūryba	29
Galvosūkių atsakymai	31
Šventės ir vardinės — St. Yla ir A. Salys	32

RUGSĖJIS
1963

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINIS-
TRUOJA Nekaltai Pradėtosios
Marijos Seserys

Prenumerata metams — \$4.00,
atskiras numeris 40 centų. Pini-
gus, užsakymus, adresų pakeiti-
mus ir raštus prašome siųsti ir
visais redakcijos ir administra-
cijos reikalais kreiptis:

"EGLUTĖ",
Immaculate Conception Convent,
R. F. D. 2,
Putnam, Connecticut

ILIUSTRACIJOS

Eglė Muliolienė — psl. 1, 32.
S. M. Eucharista — 3, 6, 20, 1-2.
M. Eidukevičiūtė — 4.
M. Ambrozaitienė — 5.
A. Balukas — 8, 9, 11, 29.
P. Kaupas — 12, 13, 14.
D. Kolbaitė — 15.
B. Kerbelienės nuotr. — 16, 17.
M. Pakalniškytė — 30, 31.

EGLUTĖ—THE LITTLE FIR.
Magazine for children. Publish-
ed monthly except July and
August, by the Lithuanian Cul-
tural Institute. Office of Pub-
lication, Immaculate Conception
Convent, R. F. D. 2, Putnam,
Connecticut. Subscription \$4.00
yearly. Single copy 40¢. Entered
as second class matter March
27, 1952, Putnam, Connecticut,
under the act of March 3, 1879.

IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut

PUPUTIS

ŠEŠTADIENINĖJE

Linutė

Vieną skaidrų rugsėjo šeštadienį, Puputis atsibudęs, strykt išsoko iš lovos ir nubėgo pas mamą.

— Mamyte, mamyte, šiandien šeštadienis. Aš jau didelis, aš noriu eiti su vaikais į šeštadieninę!

Mama pelė nusišypsojo ir atsakė: — Vaikeli, peliukų, kaip tu, nepriima į mokyklą. Ką tu ten veiktum?

— Bet mamyte, — užsispyręs aiškino Puputis, — Tu sakei, kad mūsų seneliai dideliame laive atplaukė iš Lietuvos. Aš noriu sužinot apie Lietuvą. Mama, prašau leisti.

— Na, gerai, jei taip nori... O kur tų knygų gausi?

— Aš žinau, kaip greitai pasidaryti išmintingas mokiniukas, — gyrėsi Puputis. — Nubėgsiu į salioną ir sukramtysiu vieną lapą *E g l u t ė s*, tokį ant kurio daugiausia prirašyta. Mačiau kur vakar Aldutė ją padėjo. Pamatysi, mamyte, koks gudrus aš būsiu.

Kadangi nieko salione nebuvo, peliukas taip ir padarė.

Pirmo skyriaus klasėje, Puputis kampe susirado patogią skylę ir pasirengė atidžiai mokytojo klausyti. Prasidėjo istorijos pamoka. Mokytojas piešė ant lentos Lietuvos žemėlapi. Staiga jis atsisuko ir paklausė: — Kas yra Lietuvos sostinė? Tu, kampe, nesnausk, o atsakyk greit.

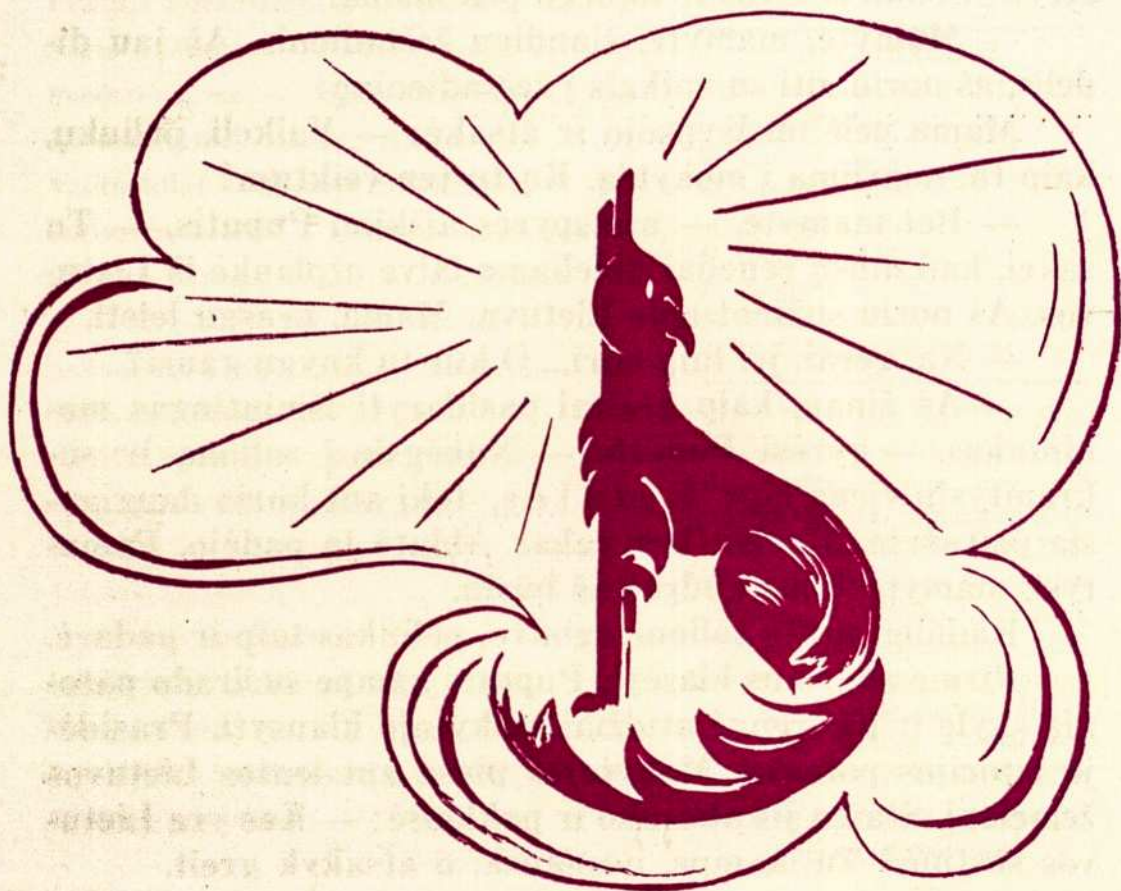
Peliukas išsigando, sudrebėjo, jo pilka nosytė net pabalo. Pravėręs snukutį, jis jau buvo pasiruošęs sakyti:

—Pone mokytojau, nežinau
ir labai atsiprašau.
Ne tą lapą sukramčiau.

Tačiau, ne į Puputį mokytojas kreipėsi, o tinginėlį Jonuką, kuris kampiniame suole snūduriavo. Puputis atsiduso. Viskas gerai!

Daug dalykų Puputis tą dieną mokykloje išmoko — apie Vilnių ir apie geležinį vilką. Grįždamas namo, peliukas pasišokinėdamas dainavo:

— Ant geležinio vilko josiu,
Aš Vilnių drąsiai išvaduosiu.
Nes peliukas aš šaunus,
Mokiniukas tai puikus!

ALGIS IR JŪRATĖ

Jonas Minelga

Šlepu-šlepu iš palovės
Slenka batai pamažu.
Čiumpa Algiui už rankovės:
— Na, bičiuli, ar gražu?

Penkios dienos — nevalyti!
Penkios naktys — netepti!
Gelbėk — baigiam supelyti,
Lyg raguoliai nekepti!

Švilpia vėjas, kai Jūratė
Nardo pievom ir kalnais.
Niekad niekas dar nematė
Jos batukais purvinais.

— Algi stalgi, kilk nuo stalo,
Ar dar, sveikas, nežinai —
Niekad batų nebevalo
Nepraustburniai katinai?!

PASIKALBĖKIME

Juozas Kojelis

Ar jums teko, vaikai, kada nors matyti gero žmogaus laimingą veidą? Žinoma, kad matėte, juk pasaulyje yra daug gerų suaugusių žmonių ir dar daugiau gerų ir laimingų vaikų.

Gerasis Dievulis sutvėrė žmogų amžinajai laimei. Žmogaus kūną padarė nemirtingos sielos laikinąja buveine. Mes žinome, kad akimis sielos matyti negalima, bet Dievulis sielos nuo mūsų visai nepaslėpė. Kaip dangus ežero paviršiuje, taip ir siela atspindi žmogaus veide ir elgesyje.

Nuvažiukite su tėveliais ramią šiltą vasaros dieną prie ežero, kada jokia bangelė nedrumsčia vandens paviršiaus, ir pamatysite, kaip gražiai dangaus mėlynė ir ramiai plaukią švelnūs debesėliai atspindi vandenyje. Vėl nuvažiuokite prie to paties ežero, kai audros siaučia ir greitai vėjai negailestingai padangėmis vaiko lietaus debesis. Ežero paviršius bus pasišiaušęs, vanduo drumzlinas ir nemielas, ir jūs nenorėsite čia ilgiau pasilikti.

Gražus ir geras veidas to, kurio siela gera, bet nei tu nei aš nenorėtume ilgiau pasilikti su tuo, kurio akys piktos, veidas išsišiepęs ir lūpos kalba negražius žodžius.

Žiūrėdami į veidą, stebėdami elgesį, mes galime matyti ir žmogaus sielą. Gal jums teko matyti draugą, ištiesusį pagalbos ranką suklupusiam ir susižeidusiam žaidimo partneriui? Ar pastebėjote, kokios geros buvo jo akys? Ar taip pat geras akis turės ir tas, kurs pakelia ranką ne pagelbėti, bet savo draugą nuskriausti? Ne. Jo negeros akys rodys jo piktą širdį.

Ar kada nors esate gerai išžiūrėję į nuoširdžiai bažnyčioje besimeldžiantį draugą ar draugę? Pasižiūrėkite ir pamatysite, kokios rim-

AŠ MERGAITĖ

Stasys Džiugas

Aš mergaitė, kaip lėlė,
Aš – kaip žydinti gėlė!
Ant galvelės man bantukas,
O rankelėj – rankinukas!

Į darželį jau einu
Ir rašyti mėginu.
Mamą, tėtį ir broliuką
Nupaišau, taip pat Kudliuką.

O lovelėj vakare
Suguldau aplink save
Daug lėlyčių džiaugsmo dėliai,
Ir mus saugo angelėliai.

tos, ramios ir laimingos lūpos kalbasi su Dievuliu. Ar tokias pat lūpas turės ir tas, kurs kitą piktai pajuoks, apkalbės ar niekins? Žinoma, kad ne.

Vėl gerai pasižiūrėkite į savo broliuką ar sesytę, kai mandagiai ir greitai atsiliepia į mamytės ar tėvelio balsą ir paklusniai vykdo jų prašymus ar paliepinimus. Jų švelniuose ir laiminguose veiduose jūs pamatysite jų gerą sielą. Piktas, susiraukęs ir nelaimingas veidas bus to, kurs prieš tėvelius atsikalbinėja, su jais ginčijasi ir jų neklauso.

Prisiminkime: ne visi gali būti gabūs, ne visi gali būti gražūs, ne visi gali būti turtingi, bet *visi gali ir turi būti geri*. Gera širdis daugiau reiškia už turtą, grožį ir gabumus: *gera širdis žmogui atneša dangiškąją laimę*.

VAIDUOKLIAI

Danutė Bindokienė

Tėvelis buvo tvirtai įsitikinęs, kad vasarą mieste vaikams ne vieta ir pasistengdavo bent keletai savačių visą šeimą kur nors į gamtą išvežti. Mokslo metams pasibaigus, atostogas nutarėme praleisti prie žuvingo, žalsvai mėlyno ežero. Kitame jo krante rymojo baltakepuriai kalnai, o kvepiančiame pušyne tarsi voveruškos geltonavo iš apvalių rąstų sukalti nameliukai. Kiekvienas jų dvelkė sakais, paprastumu ir nuotykiiais. Vasarvietė buvo taip toli nuo miestų ir didesnių kelių, kad net elektros stulpai nepasiekė ir nameliai buvo apšviečiami liktarnėlėmis. Mes vaikai nė girdėti nenorėjome apie didesnę būtą, kuriame tilptų visa šeima. Turėti tik sau atskirą nameliuką ošiančiame miške buvo didelė naujiena ir džiaugsmas.

— Ar nebijosite naktį vieni? — susirūpino mama.

Mudu garsiai nusikvatojome. Argi kokie maži vaikai esame? Brolis rudenį pradės lankyti penktąjį skyrių, man pačiam jau aštuoneri metai. Gėda ir pagalvoti apie baimę.

— Tegul pamėgina, — nutarė tėtis. — Bet atsiminkite, miške naktis tamsi ir visokių garsų pasitaiko.

— Kažin ar čia nėra laukinių žvėrių? — vis dar abejojo mama.

Mudu susižvalgėme abu ta pačia mintimi sužavėti. Tegul tik ateina kokia meška ar vilkas prie namuko durų! Mokėtume su jais apsidirbti. Ryte galėtų suaugusieji iš jų kailių kilimus daryti. Tai bent nuotykis būtų!

Sunku ir įsivaizduoti nemačiusiam, kokia juoda naktis miške įsiviešpatauja. Savo nosies galo nepamatysi. Iš vakaro dar keletas šviesių vabalėlių mėgino sublizgėti, bet ir jie greitai išnyko, turbūt lempeles į medžius susidaužę. Pušų viršūnėse lingavosi vėjas nejaukiai šniokšdamas, lyg pridusęs nuo ilgo pūtimo. Pro medžius spinksojo vienintelis žiburėlis. Tai tėvelis ir mamytė ruošėsi poilsiui. Tik kažkodėl švieselė atrodė taip nepasiekiamai toli. Man ėmė darytis truputį šiurpu. Tačiau brolis visai ramiai skaitė knygą ant lovos užviręs. Skubiai šmurkštelėjau po antklode.

— Gal palikime žiburį, — nerūpestingai pasakiau. — Tėveliams bus ramiau, kai matys mūsų šviesą.

— Nesakyk, kad bijai? — pakėlė galvą brolis.

— Ha, ha! — susijuokiau. — Bene aš kūdikis?

Po ilgos kelionės buvau išvargęs, tai net rūpestis netrukdė užmigti. Tačiau, pirmam snauduliui praėjus, netikėtai nubudau. Jaučiausi kažko išsigandęs, neramus. Kambarėlyje tamsa buvo tokia tiršta, galėjai lengvai ją saujose jausti lyg juodą, minkštą medžiagą. Neįstengiau nei brolio lovą įžiūrėti, o ranką iškišti iš po antklodės

nesiryžau. Tamsa nebuvo draugiška. Joje galėjo būti visokių, tik naučiamų, baisybių. Girdėjau ramų brolio pūtavimą ir vėjo unkstimą už rąstinių sienų. Staiga visu kūnu perbėgo tarsi stipri elektros srovė. Kambarėje be mūsų buvo dar kažkas! Stengiausi nejudėti, net

nekvėpuoti. Plikomis grindimis aiškiai šlepsėjo lengvi žingsniai. Galėjau išgirsti net sunkų, dūsaujantį kvėpavimą. Kažkas lyg sukosėjo, sudejavo.

— Gal brolis serga, — stengiausi raminti save, braukdamas prakaituotus delnus į pagalvės užvalkalus.

— Kas tau yra? — pusbalsiu sumurmėjau.

— Nieko! — kitoj lovoj išgirdau atsakymą. Buvo tik keista, kad jis taip greitai atsiliepė. Brolis miegodavo labai kietai.

Jeigu žingsniai nebuvo jo, kambaryje turėjome kitą būtybę. Manė apėmė siaubas, o smulkieji, paslaptینگieji krebždėsiai dar stipriau kartojosi.

— Kas čia! — riktelėjo brolis. Garsai valandėlei nutilo.

— Užžiebk liktarną, — kreipėsi jis į mane.

— Pats užsižiebk! — atkirtau. Matai gudruolis atsirado!

Liktarnėlė stovėjo kitoje kambario pusėje ant spintelės. Būtų reikėję palikti lovos saugumą, kada namelyje slampinėjo bekūniai sutvėrimai.

— Aš bijau! — sužnabždėjau, baigdamas prarasti visą savo drąsą.

— Melskis ar dainuok, — patarė brolis labai netvirtu balsu.

Tuo tarpu už lango nusitęsė skardus, šiurpulingas: "Ūūūūū!" Į namelio sieną plumptelėjo kažkas minkštas ir sunkus.

— Aš noriu pas mamą! — mano vyriškumas visai išgaravo. — Esame apsupti vaiduoklių!...

— Vaiduoklių nėra! — pareiškė brolis, lyg norėdamas mus abu įtikinti. — Reikia tik dalyką iširti, išeitis turi būti. — Bet iš lovos vistiek nelipo ir šviesos neuždegė.

Paslaptینگieji garsai kartojosi visą naktį. Aš prakaitavau ir vėl virpėjau baimės drebuliu. Pajudėti nedrįsau, dėl to ėmė gelti nepatogiai suriastas kojas ir trūkti kvapo. Mintimis maliau ir maliau visų žinomų poterių žodžius, garsiai kalbėti bijodamas.

— Kažin, ar vaikai nepažyla iš baimės? — buvau įsitikinęs, kad ryte rasiu savo plaukus visiškai baltus. Jeigu, žinoma, sulauksime gyvi ryto. Iki šiol vaiduokliai mūsų nejudino, bet ar ilgam?

Žingsniai ir bildesys nutilo pirmiesiems paukščiams už lango pragydus. Artėjo rytas. Nakties įvykių iškamuoti, mudu pagaliau užsnūdome.

— Jų laimė, kad miegojo! — per sapnus pasiekė mane nuste-
bęs tėtės balsas.

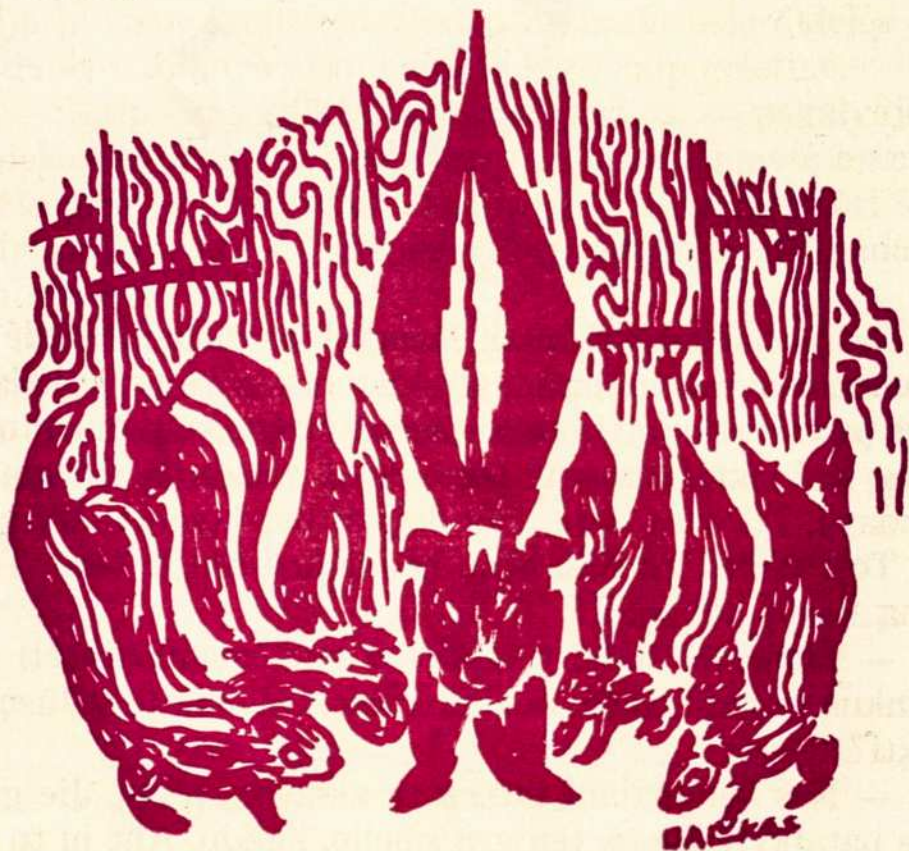
— Reikia ką nors daryti — jaudinosi mama. — Bėgu pašaukti savininką!

Buvo beveik šviesu. Tarpduryje stovėjo tėvelis ir spoksojo į kam-pą už spintelės, lyg savo akimis netikėdamas.

Troškau šokti iš lovos ir pulti jam į glėbį.

— Geriau nesijudink, — perspėjo, supratęs mano mintį.

Nenoromis pasilikau lovoje, nusekdamas akimis tėčio žvilgsnį. Kambarėlio kampe, karingai įsiremęs priešakinėmis kojomis į grin-dis, pikta žybciodamas apvaliomis akimis, stovėjo juodas, nedido-kas žvėriukas. Per jo nugarą, iki pat pasišiaušusios uodegos, driekėsi ryškiai baltas dryžis. Už gyvūno, į patį kampelį išprausti, knibždėjo pulkelis kačiuko dydžio sutvėrimėlių, smalsiai pro suaugusio šonus mus stebinčių.

— Šeškų šeimyna! — tyliai švilptelėjo brolis.

— Gerai, kad nelipome šviesos uždegti...

— Tai bent vaiduokliai! — suprunkščiau neiškentęs.

Nieko kito neliko, tik vėl ramiai gulėti ir palaukti, kol kas nors išprašys laukan mūsų nekviestuosius, tiek baimės suteikusius nakti-nius svečius.

SOFIJOS NELAIMĖS

Comtesse de Segur
(tėsinys)

Sofija buvo nepaklusni. Mamytė jai vienai draudė eiti į kiemą, kur mūrininkai statė vištoms, povams ir kalakutams paukštidę. Sofija labai mėgo žiūrėti, kaip mūrininkai dirba. Kai tiktai mamytė ten eidavo, visada ją drauge pasiimdavo. Tik visa bėda, kad Sofijai liepdavo pasilikti arti jos. Toji tačiau mieliau būtų bėginėjusi šen ir ten. Todėl vieną kartą paklausė:

— Mamyte, kodėl neleidžiate man nueiti stebėti mūrininkus vienai? Kodėl liepiate man visuomet prie Jūsų pasilikti?

— Nes bemūrijant nukrenta akmenu, plytų. Jie gali į tavę pataikyti. Be to, ten yra smėlio, kalkių. Ant jų tu gali paslysti ir užsigauti.

— O, mamyte, aš būsiu labai atsargi, o be to, kaip galima užsigauti su smėliu ar kalkėmis?

— Taip tu galvoji, nes esi maža mergaitė, o aš esu didelė ir žinau, kad kalkės degina.

— Bet, mamyte...

— Prašau tiek daug nekalbėti. Geriau už tave žinau, kas gali pakenkti ir nenoriu, kad eitum į kiemą be manęs, — pasakė motina, nutraukdama Sofijos šneką.

Sofija nuleido galvą ir daugiau nieko nebesakė, tik susiraukė ir tarė sau patyliai: — Vistiek nueisiu! Man ten patinka ir to gana!

Netrukus pasitaikė proga. Už valandos daržininkas paprašė ponios de Rean ateiti pažiūrėti atsiųstų gėlių.

Sofija pasiliko viena. Ji apsidairė, ar auklė ir kambarinė jos nepastebės ir, įsitikinusi niekieno nesekama, nubėgo prie durų, jas atidarė ir skubiai nukūrė į kiemą. Darbininkai dirbo ir nekreipė dėmesio į Sofiją, kuri viską apžiūrino ir visur landžiojo. Štai ji atsirado prie didelės kalkių duobės. Ji buvo visai balta ir lygi, kaip grietinė.

— Kaip šitos kalkės baltos ir gražios, — pagalvojo ji, — niekad nebuvo jų iš taip arti mačiusi. Mamytė man neleidžia prie jų prisiartinti. Kaip lygu! Kaip turi būti švelnu ir malonu kojom. Pereisiu visą tvenkinį slidinėdama, kaip ant ledo.

Ir Sofija uždėjo koją ant kalkių, galvodama, kad bus saugu, kaip ant žemės. Bet koja įklimpo. Norėdama atsilaikyti, ji užkėlė antrą koją. Abi kojos įklimpo iki kelių. Ji ėmė šaukti. Vienas iš darbininkų atbėgo, ištraukė ir pastatė ją ant žemės.

— Greit nusiimk batus ir kojines, paneliuk, jie jau apdege, o kalkės jums nuplikins kojas.

Sofija žvilgterėjo. Batai ir kojinės buvo pajuodavę, tartum iš ugnies ištraukti. Sofija ima šaukti. Tuo labiau, kad pajunta aštrų peršėjimą ant kojų nuo deginančių kalkių. Laimė — auklė netoli. Ji atbėga. Iš karto supranta kas daryti. Nutraukia Sofijos kojines, batus, nušluosto kojas su savo priejuoste ir nuneša mergaitę namo. Ten sutinka ponią de Rean.

— Kas atsitiko? — klausia susirūpinusi ponia, — ar užsigavai? Kodėl tu basa?

Sofija susigėdusi tyli. Auklė pasakoja mamytei, kas nutiko.

— Jeigu nebūčiau buvusi arti ir nebūčiau laiku atbėgusi, jos kojos būtų tokiam pat stovy kaip ir mano priejuostė. Pasižiūrėkite, Ponia, kaip ji apdegusi, pilna skylių.

Ponia de Rean pamatė, kad iš tikrųjų auklės priejuostė buvo visai sunaikinta. Atsisukdama į Sofiją tarė:

— Panele, už jūsų nepaklusnumą turėčiau jus gerai primušti, bet Dievas jus pakankamai nubaudė išgąsčiu, kurį pergyvenote. Todėl jūsų bausmė bus: atiduoti tuos penkis frankus,* kuriuos taupėt pasismaginėti miestelio šventėje, atpirkti naują priejuostę savo auklei.

Nors ir kaip Sofija verkė ir maldavo pasigailėjimo, tačiau mamytė penkis frankus iš jos paėmė. Mergaitė gailiai verkdamą pasižadėjo kitą kartą mamytės klausyti ir neiti ten, kur draudžiama.

* Frankas — Prancūzijoje vartojamas pinigasis.

RŪTA IR VYTENIS

Birutė Vindašienė

Jau praėjo vasarėlė,
Kviečia grįžti mokyklėlė,
Ir kai suskamba skambutis,
Reikia visur laiku būti.

Sėdi Rimas ir svajoja,
Tarsi, parke dar žvejoja
Jis su meškere svare,
Tarsi, maudos ežere...

Žvalgos, žiopso jis pro langą,
Ieško debesų po dangų, —
O ką mokytoja sakė,
Tai nuskrido, kaip plaštakė.

Rūta klauso, viską girdi,
Viską dedasi į širdį,
Ji nuo pamokos pirmos
Niekada nepavėluos.

Bus tvarkingos jos suknelės,
Dailiai aplenkto knygelės, —
Ir nuo pat pirmos dienos
Paruoš pamokas namuos.

Ir Vytenis bus tvarkingas,
Mokinys jis pavyzdingas;
Meškerė jau jo padėta;
Dabar knygoms laikas, vieta.

AR IR TU BUVAI

“EGLUTĖS” ŠVENTĖJ

(Putnam, Connecticut, birželio 2 d.)

(1) Užsiregistravome, o po vėliavos pakėlimo (2) dalyvavome šventose Mišiose. (3) Po pietų mus įspautuvę, kur “Eglutė” gimsta, o ten (4) su “Eglutės” tėva, Prelatu P. Juru, apžiūrėjome visas mašinas. (5) Ir smagiai žaidėm laukuose. (6) Sužinojome visą “Eglutės” istoriją. (7) Paskui susirinkome į salę programai. (9-12) Ir dūdavom, ir šokom, ir deklamavom, ir dainavom. (13) Paskui nufotografavome ir tada (14) taip šnksmai žaidėm! (15) Po vėliavos nuleidimo jau buvo laikas namo. O smagiai ir greit prabėgo diena!

1

2

KAIP
LINKSMA BUVO!

3

4

10

LAUKIAM
KITOS ŠVENTĖS!

11

14

7

12

13

5

6

15

9

A. Bendorius

Beja, — pridėjo klausiamasis, — prieš pradėdami kelionę užbaikite į trobą ir gerai pavalgykite, nes alkaniems sunku keliauti.

Antanukas su Algiuku mielai priėmė kvietimą ir įėjo į trobą. Tai buvo didelis kambarys. Jis užėmė pusę viso namo. Prie durų kairėj pusėj buvo didelė iš plytų pastatyta duonai kepti krosnis. Prie jos prisiglaulus virtuvė. Ant jos virė pusryčiai: kruopų sriuba su gabalu mėsos, o kitame puode buvo šutinamos bulvės. Netrukus pusryčiai buvo paruošti ir mūsų bėgliai keliautojai drauge su ūkininko šeima susėdo aplink stalą. Už stalo ant sienos kabėjo keli gražūs šventųjų paveikslai, o ant lango stovėjo dailaus darbo medinis kryželis. Prieš pradėdami valgyti, visi persižegnojo ir pabučiavo kryželį. Toks buvo Druskininkų apylinkės dzūkų paprotys.

Jiems bevalgant skaniai pagamintus pusryčius, kieme sulėjo šuo. Visi krūptelėjo. Šeimininkė pirmoji pakilo nuo stalo, pribėgo prie lango ir sušuko: — policija!

Visi apstulbo iš išgąsčio. Vaikams ir šaukštai iškrito iš rankų. Šioj sunkioj padėtyj atrodė, kad jokio išsigelbėjimo nėra. Bet staiga šeimininkas ramiu balsu sako savo žmonai:

— Tu, Onele, bėk laukan ir pasitikus policininkus, juos užkalbink, kad jie nors kelias sekundes užtruktų. O jūs, — sako vaikams, — šokite pro langą ir bėkite į krūmus. Policija be šunų, jūsų nepagaus. Jis žaibo greitumu atidarė

iš priešingos namo pusės langą, o vaikai kaip kulkos pro jį išlėkė laukan.

Po keliolikos sekundžių į trobą įėjo drauge su šeimninke du lenkai policininkai. Jie buvo mandagūs. Pamatę ant sienos šventųjų paveikslus jie pasveikino katalikiškai tardami: — Garbė Jėzui Kristui. — Šeimnininkai atsakė: — Per amžius, amen.

Šeimnininkai ir kiti jų šeimos nariai stengėsi būti ramūs, norėjo suvaldyti susijaudinimą ir nuduoti, lyg nieko nebūta. Lenkai apsidairė aplink ir vienas jų tarė:

— Mums pranešė, kad pas jus yra atėję du vaikai. Juos matė į jūsų sodybą einančius pasienio sargyba. Tai greičiausiai tie patys vaikai, kurie vakar vėlai vakare pabėgo miške iš vežimo.

— Pas mus jokių vaikų nėra, — ramiai atsakė šeimnininkas, — žiūrėkite, ieškokite.

Lenkai pasižvalgė, pasidairė troboj ir išėjo nieko nesakę. Kai jie buvo jau toli nuėję ir negalėjo matyti sodybos, šeimnininkas nuėjo į krūmus ir surado vaikus. Jis patarė jiems ten pasilikti gerą valandą. Vėliau jie po vieną sugrįžo į trobą ir baigė valgyti.

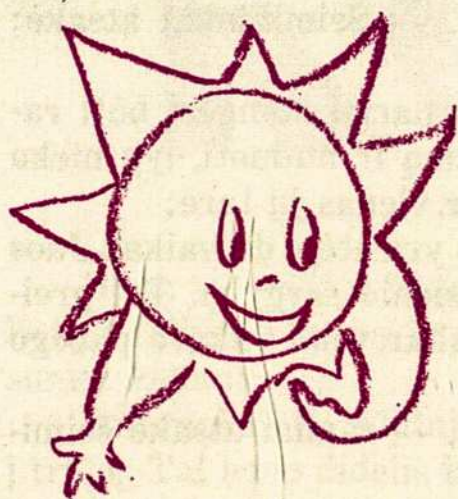
Šeimnininkas gerai pažinojo apylinkės miškus ir žmones. Jis pamokė kaip eiti ir pas ką užėti pagalbos paprašyti. Jis nubraižė miško kelelių ir takų planą ir išmokino kaip juo naudotis. Vaikai padėkojo už pusryčius bei labai naudingus patarimus ir išėjo. Jie turėjo eiti ligi vakaro mišku nurodyta linkme ir nakvoti pas nurodytą lietuvi miško sargą.

Po ilgos ir baugios kelionės jie pavakaryj laimingai rado tą miško sargą ir buvo priimti nakvynėn. Kai vaikai jam papasakojo visą savo kelionės istoriją, miško sargas pasakė:

— Jūsų laimė, kad jūs atvykote į čią šiandien, o ne už savaitės, nes tada manęs jau būtų mėtė neradę. Po keturių dienų tš turiu iš čia išsikelti. Aš esu lenkų valdžios atleistas iš tarnybos, nes esu lietuvis. Į mano vietą atvyks lenkas. Jis jus būtų suėmęs ir išdavęs policijai. (Bus daugiau)

"EGLUTĖS" ŠVENTĖ

Linutė

Ot, ir aš tenai buvau,
Ir kas darėsi mačiau.
Aš tą šventę apšviečiau
Ir vaikučius linksminau.

Oi, rykiuotėj daug veidų,
Tik nebuvo ten liūdnu...
Kai žygiuoja, tai gražu,
Koplytėlėn pamaldų.

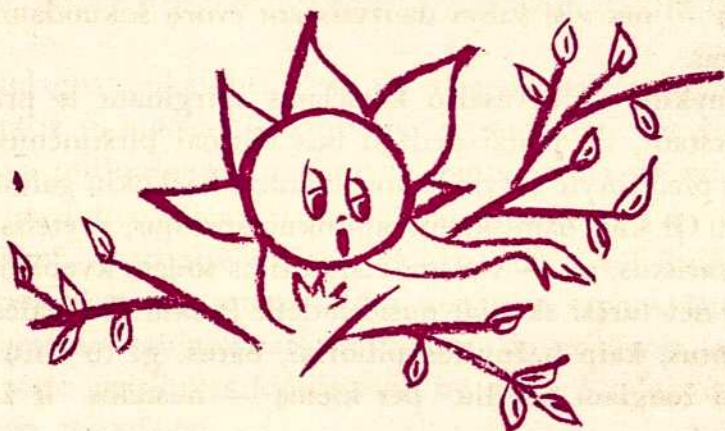

Meldėsi visi vaikai,
Ir giedojo taip gražiai —
Tik iš karto tarp svečių
Atsirado paukščiai du!

Pro langelį pažvelgiau,
Drąsiai sau apsidairiau.
Salėj tai žmonių mačiau,
Kiek dainelių išklausiau!

Vai, dienele pralėkė,
Su paukšteliais nulėkė.
Ligi sekančios progos —
Kai visi vėl atvažiuos...

DĖDŽIŲ VIEŠNAGĖ

Balė Vaivorytė

Pačiame vidurvasaryje, kai avietės būna seniai nuraškytos, o saldinės kriaušės dar neįtrėšusios, atplaukė smagi naujiena: sekmadienį po pamaldų atbildės reti svečiai — dėdė su dėdiene iš Vilniaus! Ir jie tikriausiai čia pasibus bent keletą dienų, gal ir kiaurą savaitę. Vaikučiai, apsilaižykite iš smagurio — dėdžiai iš Vilniaus!

Kaime, kuriam septynios varsnos ligi artimiausio miestelio ir pro kurį dar nepravestas joks vieškelis — svečių viešnagė yra brangus laikas. Ogi čia dar ypatingai — toki puikūs, toki dosnūs ir linksmi dėdžiai!

Kiek jūs prisispoksosite į jų keistai sukirptus, liemenyje išmaugtus drabužius — lyg ne žmogui, o dykapilviui širšiniui būtų siūti. Arba vėl tie juokingi šilkiniai pamušalai: kas žingsnis šnarės, šnabždės, rodos, popierinių pinigų iš vidaus kupinai prikloti.

Jie įskambės į kiemą tokia siautulinga risčia, tartum per kunigo kalėdojimą — net visi šunys daužysis ant tvorų šokuodami ir springdami lojimu.

Pamanykite, vidurvasario karščiams spirginant ir prakaitui riėvėmis drėkstant, tie ponai dėdžiai bus būtinai pirštinėmis apsimovę, o dėdienės plačiabrylė skrybėlė vos nulaikys kažkokių gaidinių plunksnų kupetą. Gi kai, namiškiams aplinkui apstojus, sveteliai ims risti laukan iš karietos, tai — visiems žadą užims sodrių kvepalų dūlis į pat nosis, kad net turėsi skaniai nusičiaudėti. Paskui dar galėsi stebeilyti į nublizgintus, kaip bažnyčios pilioriai, batus, gi tų batų girgždesys iškilmingai žengiant takeliu per kiemą — nustelbs ir žiogų žolėje smuikavimą!

Žinoma, vaikai gaus iš eilės pabučiuoti ir dėdienės putlutę, minkštutę, lyg mielių tešlainį, ranką, nuo kurios pasklis saldymedžio kvapas, tartum ji būtų savo saujoje visą pluoštą rezetų sulamdžiusi.

O svarbiausia bus paskui tie saldumynai gardumynai, kuriuos dalins ne po vieną ar po du (kaip tėtis daro iš turgaus grįžęs, kviečius gerai pardavęs), bet — saujom, rieškėm berte bers be skaičiaus gėrybes berniukams į kepures ar į atkištus skvernus, o mergaitėms prikeliuos pilnas sterblaičių atvartės...

Ir koki stebuklingi saldainiai iš Vilniaus! Kažkaip ragožiais išnarstyti, gyvatinėm uodegom išraityti, dryžai rainuotai išrašinėti! O jau magina gomurį, o jau tirpte tirpsta, vos tik liežuviu prilietus... Dar kiti sudėlioti dėžutėse su auksiniais apvadais, mandagiai pridengti mezginėtom marškom, įguldyti kiekvienas gabalėlis atskirai į sidabrinės žvaigždės taurelę — tokių smagurių net Didvario ponaičiai vargu kada beragavę.

Kitą dieną vėl — dėdė Adomas apdalina vaikus po sidabrinį dešimtuką — tokį baltą ir blizgantį, kad paskui ilgai siūbčioji delne, šen ten pavartydamas, dar ant suolelio ridinėji be atvangos gerą valandėlę, kol iki soties atsidžiaugi. Na, o Rimutės pinigėlis, štai, beždiant nusprūsta aslon ir — įsmunka į grindų plyšį. Mergaitė tuoj paleidžia nasrą bliauti, lyg viržiu plakama. Ir Piliukas turi paimti nuo kampinės tėčio smailąją ylą, ir, visiems vaikams pilvais sugulus ant aslos ir atkakliai bežiopsant — ilgokai krapštęs, brangiąją dovanėlę išvilioja viršun ir atiduoda Rimutei. Jinai čia pat laukė su nutysusia ašara skruoste. Vargšė mergaitė buvo išsigandusi, kad — žuvo dešimtukas: gudruolės pelės nusinėš į savo lizdą peliukams pasižaisti ir nebeatiduos.

Dar kitą pavakarę dėdienė, paglosčiusi vaikų kaltūnėlius savo kvepiančia ir žiedais blizgančia dešine, apdovanoja mėlynkraščiais nosinukais:

— Mandagūs vaikai prie žmonių visada nosis turi laikyti švarias, — prataria ji, auksiniais dantimis šypsodamasi, ir visi vėl dar kartą bučiuoja putlutę, kaip mielinis tešlainis, ranką dėkodami.

Viltrakiukai šitas dienas laimingi neapsakomai. Tik protarpiais sudrebina baimė, kad artėja diena, kada dėdžiai vėl išgirgždės pro vartus... Ir bus likęs tik tartum saldus smagurio sapnas, kad kasdien vis prašmatnesniais saldumynais vaišinaisi, dovanėlėmis maginaisi, prie svečių stalo prislinkęs kiaušiniene be saiko kimšai, uogienę su auksine arbata sriūbčiojai...

Mama pasako svarbų reikalą:

— Vaikeliai, niekada nenorėkite nieko veltui. Dėdžiai jus myli, apdovanoja gėrybėmis ir, aš matau, jums labai patinka viskas. Dabar, prieš juos išlydint iš mūsų kaimiškos viešnagės — pasirodykite ir patys ne koki kvaiši paršai, o gudrūs ir protingi giminaičiai, kaip Viltraučiams pridera. Kiekvienas atskirai arba ir visi drauge sumanykite ką nors — svečiams pradžiuginti, pralinksminti.

— O ką mes galime? — nusimena Rimutė.

— Pasukite galveles... Kai norite, jūs kai kada ir pergudrūs būnate... — paerzina, mama ir, prijuostę pasikaišiusi, nudūlina į daržą pasirauti morkų pietums.

Vaikai nutilę stypso, lyg botagu šmaukštelti. Paskui ima ginčytis:

— Tu sugalvok!

— O kodėl ne tu?

— Tavo galva didesnė...

— O tavoji ar svogūnas?

— Žinoma, tu sumanus, kai nereikia...

— Ogi tu visada žiopliukė — diena ar naktis...

— Pasiklauskim Simo. Jis daug knygų skaito.

— Čia jokios knygos nepadės, jei pats avigalvis būsi...

Ilgai mušė rodą berniokai ir mergiūkštės, patvoryje stuguriuodami ir žolę spardydami, kol pagaliau sutarė. Pasiskirstė pareigas — kas kam lengviau, kas ką sugeba ir — nustyrino kas sau ruoštis.

(Bus daugiau)

PATARLĖS IR AFORIZMAI

prisiuntė Pr. Alšėnas

Motinos mušimas, sviestu tepimas.

Lengva pažinti žmogaus būdą, stebint, kaip jis reaguoja į pagyrimus.

Ta pati našta, noriai nešama, yra daug lengvesnė, negu prievarta uždėta.

Laimė drąsuolius myli.

Senesniame amžiuje žmogus tampa išmintingesniu, nes jam pritrūksta jėgų ir energijos kvailybėms.

Vieno darbo nebaigęs, nestverk kito.

Kantrybė atneša patyrimą, patyrimas sukelia viltį.

Kas ars — nepavargs, kas vogs — nepralobs.

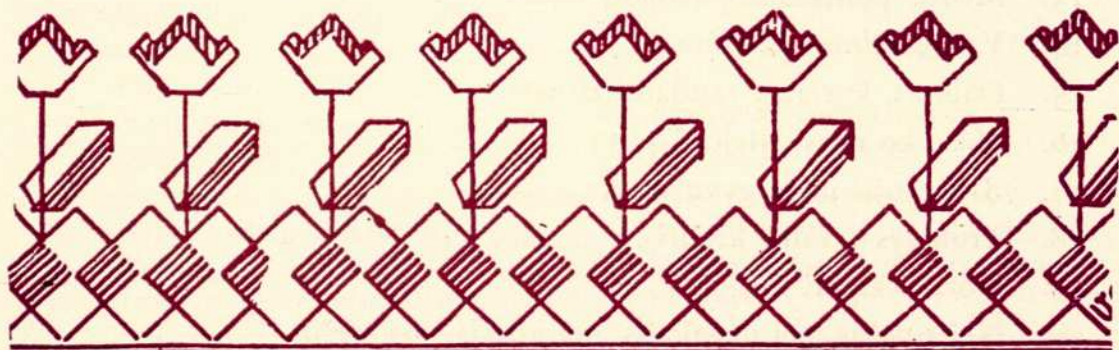
AR ŽINAI ...

Apie Škotiją?

Škotijos vakaruose yra nemaža salelių, kur putojanti jūra plauna baltus smėlėtus krantus, papuoštus gražiomis palmėmis, kurios primena šiltus kraštus.

Škotijos klimatas nepavydėtinas. Vasarą šalta, šlapia, ir retai kada pasirodo saulutė pro tamsius ir niūrius debesis. Žiemą oras keičiasi, bet nepagerėja. Pirmiausia labai lyja, net keletą dienų iš eilės. Tada pasirodo šlapias sniegas, kuris greitai tirpsta ir palieka purvo visur. Po to užeina toks tirštas, geltonas rūkas, kad einant gatve, beveik nieko nematyt prieš save — gali gerai atsitrekti į kokią stulpą, jei nebūsi atsargus. Mašinos turi labai lėtai važiuoti. Po to pradeda trankytis vėjas, kuris, tiesa, išsklaido rūkus, bet jis kartais toks stiprus, kad kaminus nuo stogų nuneša ir net langus išdrasko. Ir vėl blogai! Taip žmonės vargsta per visą žiemą.

Tačiau pavasaris ateina ankstyvas, saulėtas ir gražus. Tada švelnus, gaivus vėjelis padvelkia ir saulutė pasirodo skaidriame danguje. Laukuose bei miškuose gražiai žydi ir saldžiai kvepia melsvų varpelių (Bluebells) ir baltų "Hawthorn" medžių puikūs žiedai.

TRUPUTĮ PAGALVOK

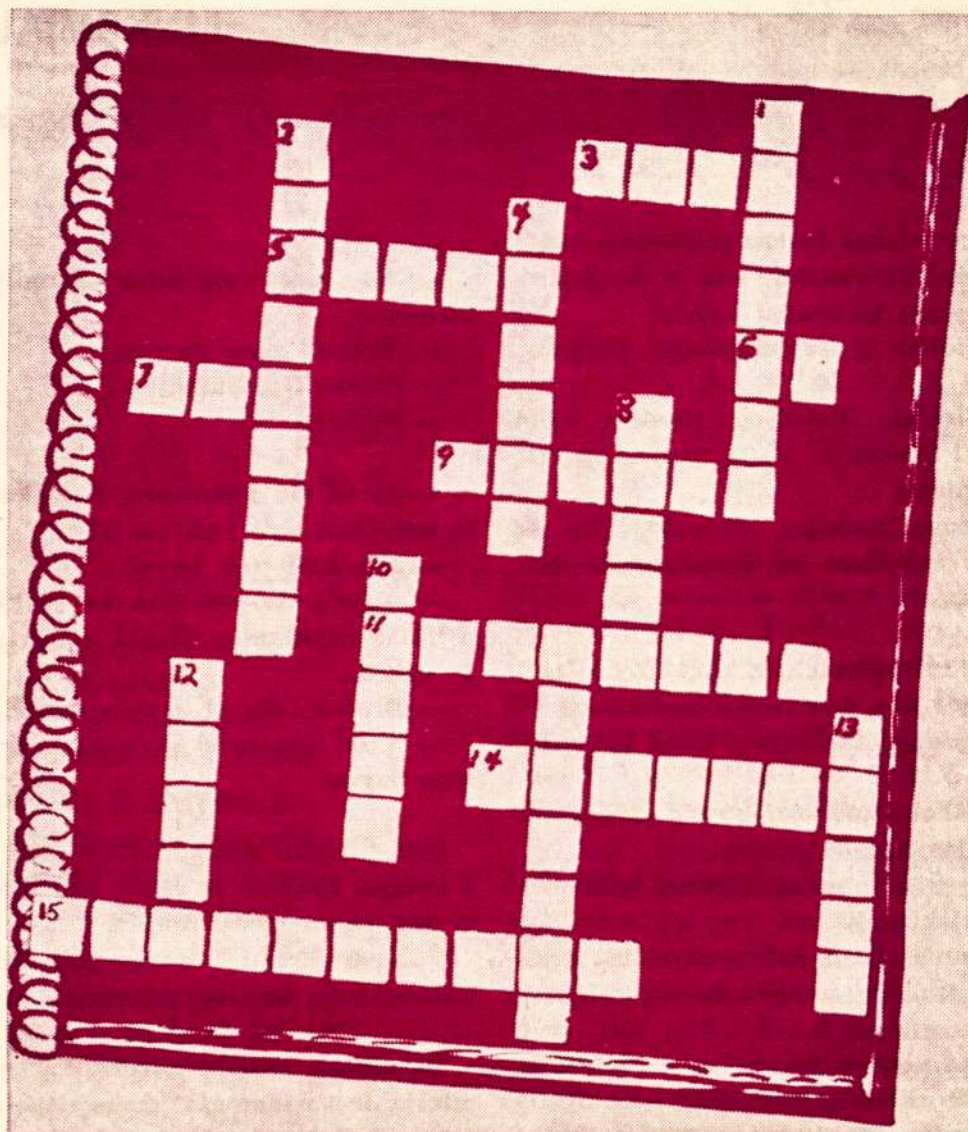
Įrašyk, kas kokį garsą daro:

žmogus *kalba*, šuo, gaidys, višta, žąsis,
varnas, katė, avis, arklys, karvė
....., jautis, pelė, lakštingala, gegutė,
gandras, vieversys

Vartodamas kai kurias raides žodžio RANKŠLUOSTIS, įrašyk atitinkamus žodžius:

1. Keturkojis namų sargas
2. Veido dalis, kuria uostome
3. Laikas nuo vakaro iki ryto
4. Akmens krūva, kalnas
5. Augalas, vartojamas drobei austi
6. Kirvio dalis, laikoma rankoje
7. Daiktas, kuriuo šluojamos grindys
8. Naminis ar laukinis vandens paukštis
9. Tai, kuo kvėpuojame
10. Viršutinis beržo žievės sluoksnis
11. Baslys
12. Tolumas, atstumas
13. Medis, plunksnos pavidalo lapais
14. Varnų šeimos paukštis
15. Daiktas, kuriame randami žirniai
16. Maža ko nors dalelė, šapas
17. Irklakojis jūros gyvulys
18. Trobesys javams krauti
19. Noras valgyti
20. Nei priekis, nei užpakalis, nei apačia, nei viršus

SAŠIUVINIO GALVOSŪKIS

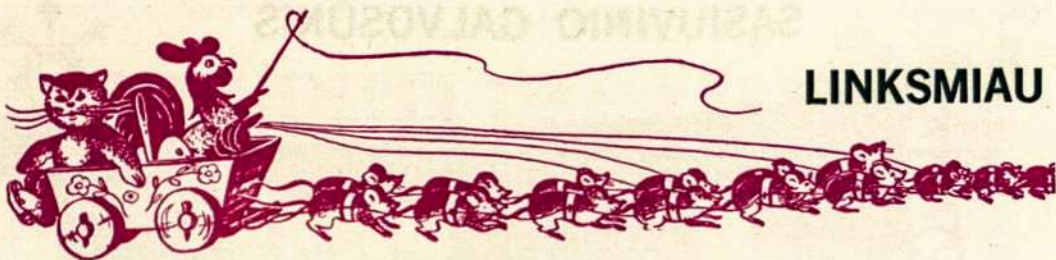
Skersai:

3. Mokinukas sąsiuvinį - - - -.
5. Iš šito skaitome.
6. Jungtukas, jungiąs žodžius ir sakinius.
7. Taip trenkė, - - - langai byrėjo.
9. Pasakojimas apie nebūtus dalykus.
11. Šis mėnuo.
14. Žodžio dalis, ištariama vienu atveju.
15. Kas šio galvosūkio vaizduojama?

Žemyn:

1. Eiliuotas žodinis kūrinys.
2. Tas, kuris moko.
4. Daug šitų sudaro žodį (vienskaita).
8. Parašytas žodžio garsas.
10. Neeiliuota literatūra.
12. Sąsiuvinys susidaro iš šitų (vienskaita).
13. Iš šito kalba susideda (vienskaita).

(Atsakymai psl. 31)

LINKSMIAU

Kiekvienas darbas reikalauja kant-
rybės. Pavyzdžiui, kad ir žvejojant,
ko jums labiausiai reikia?

Vienas iš stovyklautojų: slieku...

Virėjas: Kasdieną gaminu valgi
visai stovyklai ir ką gaunu už tai?
— nieko.

Stovyklautojas: Džiaukis. Už tai
mes vaikštom su skaudančiais pil-
vais.

Stov. viršininkas: kaip tu gali pri-
daryti tiek kvailysčių per dieną?

Vaikas: Aš keliuos labai anksti.

Taboko augintojas rodo savo plan-
tacijos miesto poniai.

— Štai tabokas pilname žydėjime,
— aiškina jis.

Ponia: Kaip puiku. O kaip greitai
jūs turėsite nunokusių cigarečių?

Sodininkas, pastebėjęs obelėje raš-
kantį obuolius berniuką:

— Ką tu, jaunas žmogau, veiki
medyje?

— O kaip aš turėjau kitaip pasi-
elgti perskaitęs lentelėje: netrypkite
žolės?...

Marytė lankėsi pirmą kartą dėdės
ūkyje ir pamatė gulinią karvę, kuri
kramtė atrajodama šieną.

— Tai mūsų puikioji karvutė, —
pasakė dėdė.

— Bet, dėde, jos išlaikymas turi
brangiai kainuoti, jei tu ją įpratintai
kramtyti gumą...

Stovykloje:

— Ką mes valgysime šiandien
pietums?

— Šimtus gerų dalykų.

— Puiku. Ką, būtent?

— Pupeles.

— Ar aš tau pasakojau, kaip kar-
tą susitikau akis į akį su liūtu?

— Ne, kaip ten buvo?

— Taigi... aš stovėjau be ginklo,
o liūtas urgzdamas šliaužė vis artyn
ir artyn...

— Brolau... Ką gi tu tada darei?

— Visai paprastai — nuėjau prie
kito narvo.

Pašte: Deja, vaike, laiškas sveria
4 uncijas daugiau ir reikia užklijuo-
ti dar vieną pašto ženklą.

Vaikas: Bet tai nesamonė. Juk
laiškas tada bus dar sunkesnis...

Ūkininkas pateko pirmą kartą į
miestą ir susidomėjo meksfaltuoto-
mis gatvėmis. Trypdamas ir daužy-
damas savo sunkiais batais gatvės
grindinį, jis tarė:

— Dabar suprantu, kodėl jie čia
pastatė miestą. Tokios kietos žemės
jie tikrai negalėjo išarti.

Keliautojas: Kaip toli į sekanti
miestą?

Vietinis: Maždaug dvi mylios
skrendančiai varnai.

Keliautojas: O kaip toli varnai,
kuri eina pėsčia ir ritina susprogu-
są padangą?

MŪSŲ KŪRYBA

VASARĖLĖ

Jau atėjo vasarėlė,
Sužydėjo obelėlė.
Jau žolelė sužaliavo,
Ir išsprogo lapai klevo.

Atsibudo ir žiogelis —
Nusibodo jam sniegelis.
Pasiėmęs smuiką savo,
Jis dainelę uždainavo.

Skrudėlytė vėl darbštuolė
Sunkius darbus dirbti puolė —
Tempia lapą kiek tik gali
Ten į savąjį urvelį.

Jau visa gamta dainuoja —
Vasarėlė ją bučiuoja...
Myli vasarą vaikučiai —
Didesnieji ir mažučiai.

Diana Gelažiūtė

PAVASARIS

Savaip gražus yra kiekvienas metų laikas, tačiau bene gražiausias yra pavasaris. Žemė, išsivadavusi iš šalto žiemos glėbio, tarytum gimsta naujam gyvenimui. Kaitri saulutė, nutirpinus sniegą,

šiltais spinduliais glosto žemę ir išaugina gėles, žiedus. Išdykėliai pavasario vėjai nupurto jai mieguistas blakstienas ir žemė atmerkia savo mėlynas akis. Tuoju grįžta, žiemoti išskridę į šiltus kraštus, paukšteliai.

Mano mamytė pasakoja, jog Lietuvoje pirmutinis atskrisdavo vyturėlis. Jis yra linksmas pavasario pranašas. Tai mažutis, pilkas paukštelis. Vyturėliu vadinamas dėl savotiško čirenimo. Amerikoje vyturėlių nėra. Po jo pasirodo raudonkojis gandras, pempės ir gegutės. Lietuviai gegutę labai myli. Išgirdę ją kukuojant, sustoję klausosi. Gegutė ir dainose yra apdainuota. Dar prie pavasarinių paukščių yra priskiriama lakštingala. Mamytė sako, jog nėra gražesnio čiulbėjimo pasaulyje. Nors lakštingalos tikroji gimtinė yra Persija, bet ji, manau, yra labai pamilusi mūsų gražų kraštą — Lietuvą, nes visados į jį sugrįžta. Savo stebuklingu balsu guodžia žmonių širdis.

Visuose kraštuose pavasariai yra skirtingi, o taip pat augalai, žvėreliai ir paukščiai. Visai skirtingas pavasaris mūsų brangiame krašte — Lietuvoje. Ten yra daugiau paukščių, kurie savo gražiais balsais skelbia žmonėms auštantį pavasarį. Aš niekad tų paukščių nesu mačiusi nei girdėjusi. Labiausiai norėčiau išgirsti lakštingalos suokimą.

Anksti pavasarį Lietuvoje labai gražu. Žolė sužaliuoja. Gėlės pražysta geltonai, mėlynai ir baltai. Tų žiedų yra taip gausu, kad kiek tik akimis užmatai, atrodo lyg margaspalvis kilimas.

TĖVELIO DIENOJE

Tau, tėveli, pakalnutės
Tau bijūnai ir žibutės.
Tau visas gėles suskinsiu —
Tėvo Dieną padabinsiu!

Kai suskausta man galvelė,
Ar nerimsta ko širdelė,
Tu paguodi, ramini,
Ašarėles džiovini.

Tu kali man inkilėlį,
Pataisai man dviratėlį;
Kartu eini prie supynių,
Bėgi su manim lenktynių.

Visa tai pasakojo man mamytė. Aš labai norėčiau nors vieną pavasarį pasidžiaugti Lietuvoje. Bet, kadangi tas mano noras negali išsipildyti, todėl džiaugiuos pavasariu čia pat. Myliu savo darželio tulpes. Laistau jas ir raviu. Tačiau gražiausi yra man pavasario debesys. Balti apvalūs ir jų tiek daug, kad malonu akis pakelti į pūtiniais nuklotą padangę.

Janina Kolytė

"K. Donelaičio" Lit. m-kos mok.

Ačiū ačiū, tėvuželi,
Už tą visą rūpestėlį,
Ir už meilę begalinę,
Ir už globą nuolatinę!

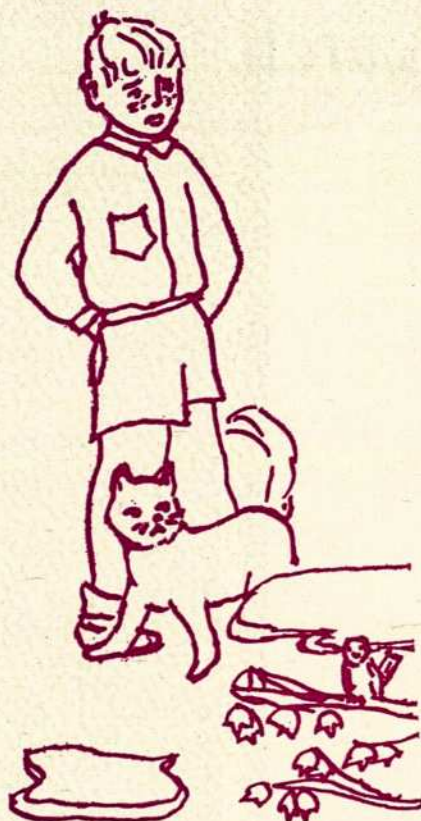
Marija Eivaitė

MANO PAUKŠTELIS

Turėjau paukštelį vardu Birbis. Mano paukštelis buvo papūgėlė. Ji buvo geltona. Ją labai mylėjau, bet ji jau mirė. Buvo jau beveik trijų metų. Ji skrisdavo visur aplink kambarius. Nutūpdavo ant piršto ir ant galvos. Vieną sykį Birbis nulauzė savo snapą ir nebegalėjo pagyti. Jai buvo sunku lesti, bet ir su nulūžusiu snapeliu dar ilgai gyveno.

Giedrė Čepaitytė

"K. Donelaičio" Lituanistikos
m-los mokinė

PAUKŠTYTIS

Atšūkavo štai paukštytis.
Toks gražus — rudais sparneliais.
Taip pat rudos jo akytės.
"Ko tu nori, miels draugeli?"

Negalėjo jis palėkti.
Gimto lizdo nebematė.
Tuo į krūmą šoko bėgti,
Pastebėjęs mūsų katę.

Katė paukščio nepasiekia.
Jau ji pyksta. Jau ji kniaukia.
Aš tos katės nebemėgstu.
Nebebus ji mano draugė.

Aleksandras Pakalniškis

GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

Truputį pagalvok: psl. 26. — Vartojant žodį RANKŠLUOSTIS:

1. šuo, 2. nosis, 3. naktis, 4. uola, 5. linas, 6. kotas, 7. šluota, 8. antis, 9. oras, 10. tošis, 11. kuolas, 12. tolis, 13. uosis, 14. kuosa, 15. ankštis, 16. krislas, 17. ruonis, 18. kluonas, 19. alkis, šonas.

Kas koki garsą daro: loja, gieda, kvaksi, gageną, kranksi, kniaukia, bliau-na, žvengia, mauroja, baubia, cypia, suokia, kūkuoja, kalena, gieda.

Sąsiuvinio galvosūkis: psl. 27. — Skersai: 3. rašo, 5. knyga, 6. ir 7. net, 9. pasaka, 11. rugsėjis, 14. skiemuo, 15. sąsiuvinys. Žemyn — 1. poezija, 2. mokytojas, 4. garsas, 8. raidė, 10. proza, 12. lapas, 13. žodis.

ATSIŪSTA PAMINĖTI:

Chicagos Aukštesniosios Lituanistikos mokyklos ketvirtasis met-raštis "Jaunystės žiedai". Kaina 2 dol. Užsakymus siųsti Tėvų Komi-tetui, 3751 South Wallace Street, Chicago 9, Illinois.

Rugsėjo ŠVENTĖS ir VARDINĖS

1. Egidas, Verena / Daugvinas, Burvilė
2. Steponas, Maksima / Protenis, Tugaudė
3. Pijus X, Erazma / Sirtautas, Mirga
4. Ultanas, Rozalija / Karigaila, Gerimantė
5. Alvitas, Laurentas / Erdenis, Dinga
6. Letas, Beata / Vaištautas, Skuda
7. Alkmundas, Regina / Barintas, Dita
8. **MARIJOS GIMIMAS**
Adrijonas, Etelburga / Vytautas, Daumantė
9. Gorgonas, Osmana / Vindminas, Gasta
10. Mikalojus, Menodora / Tautgirdas, Dargvilė
11. Almiras, Helga / Stautas, Guta
12. **MARIJOS VARDAS**
Jeronidas, Ensvida / Vadotas, Tolminė
13. Nektaras, Eulogas / Birmantas, Banga
14. **ŠV. KRYŽIAUS IŠAUKŠTINIMAS**
Krescencijonas, Saliustija / Eisvinas, Dringa
15. **SKAUSMINGOJI DIEVO MOTINA**
Rolandas, Melita / Visimantas, Nautinga
16. Kornelis, Liudmila / Rimgaudas, Norimantė
17. Lambertas, Kolumba / Mantvinas, Ašminta
18. Juozapas iš Kupertino, Regintridas / Mangaila, Aura
19. Januaras, Konstancija / Girvinas, Praurimė
20. Eustakas, Pilypa / Stegutas, Gata
21. Matas, Ifigenija / Kantotas, Viskintė
22. Tomas iš Villanovos, Emerita / Tarvinas, Virma
23. Linas, Teklė / Galintas, Taga
24. **MARIJA BELAISVIU IŠPIRKĖJA**
Rustikas, Germaras / Gedvinas, Sana
25. Kristoforas, Ričarda / Jaunutis, Gelida
26. Kiprijonas ir Justina / Vydenis, Gintarė
27. Kozmas ir Damijonas / Kovaldas, Daugilė
28. Vaclovas, Lijoba / Tautvydas, Visgirdė
29. Mykolas Arkangelas, Gudelija / Kęsgaila, Lita
30. Jeronimas, Sofija / Žymantas, Tyda

**“EGLUTĖ” SVEIKINA VISUS,
KURIE ŠVENČIA VARDINES!**